

ἀνεξάρτητον ὑπαρξιν εἰμὴ ἐφ' ὅσον συνδέονται μὲ τὸ ζωοποιὸν αὐτὸ στοιχεῖον. Θὰ ἦτο ὀλοκλήρωσις τῆς μεγάλης ἀληθείας ἣν διατυπώνει κατὰ τὸ ἥμισυ ἐὰν ἐτόνιζεν ὅτι τὸ ζωοποιὸν στοιχεῖον εἶνε τὸ νοούμενον διὰ τῆς λέξεως οὐρανός, ἢ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Νέα ἐποχὴ ἐγκαινίζεται διὰ τοῦ Ἀναξαγόρου εἰπόντος ὅτι ὁ Νοῦς εἶνε ἀρχὴ τῶν πάντων, ἐν ἄλλαις λέξεσι «ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Νοῦς» δι' ὃ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθηνᾶς ὡς ἄθεος.

Ἡ περὶ Θεοῦ ἀντίληψις τοῦ Ἐμπεδοκλέους εἶνε ὅτι «ἄπειρος, ἀγνή, ἀχραντος διάνοια διαθέει τὸ Σύμπαν». Ἐδίδασκεν ὅτι δὲν ὑπάρχει θάνατος καὶ ὅτι τὸ λεγόμενον κακὸν εἶνε κάτι ποῦ καταπολεμεῖ τὸ ἀγαθόν.

Τελευταῖος τῶν προσωκρατικῶν φιλοσόφων εἶνε ὁ Δημόκριτος ἀποθανὼν τῷ 357 ὑπερεκατοντούτης. Ἄπειρος ἀριθμὸς ἀτόμων εἰς διηνεκῇ κίνησιν ἀποτελεῖ τὸν κόσμον, κατὰ τὸν Δημόκριτον, ὅστις ἀντιθέτως πρὸς τὸν Ἡράκλειτον ἐγέλα μὲ τὰς μωρίας τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἤδη ἐμφανίζεται ὁ Σωκράτης τοῦ ὁποίου ἡ περὶ Θεοῦ ἀντίληψις, εἶνε ὅτι Ὑπερτάτη Σοφία δημιουργεῖ καὶ οἰκοδομεῖ (Φαίδων κεφ. 45 καὶ 46) καὶ δρᾷ πρὸς ἠθικοὺς σκοπούς.

Ὁ Σωκράτης ἐξήγγειλε ὡς γεγονὸς ὅτι ὁ ἄνθρωπος διατελεῖ ὑπὸ τὴν διηνεκῇ ὀδηγίαν τῆς Θεότητος· ὅτι ἀρετὴ καὶ γνῶσις εἶνε ταυτόσημα, ἐπίσης ταυτόσημα εἶνε ἀμάθεια καὶ κακία· ὅτι οὐδεὶς ἔχων σώας τὰς φρένας του διαπράττει ἀδίκημα (ρῆσις ἢ ὁποία εἶνε οἶονεὶ προσηγήσεις τοῦ «οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι»).

Ἐκ τῆς ἐρεύνης τοῦ ὕλικου κόσμου ὡς ἐσόπτρου δυνάμεθα νὰ συνεικάζωμεν τὰς πνευματικὰς πραγματικότητας. Ἡ ἀντίληψις αὕτη τοῦ Σωκράτους συμβαδίζει μὲ τὸ πόρισμα τῆς σημερινῆς ψυχολογίας καθ' ἣν «ἡ ὕλη εἶνε μία ἀτελὴς εἰκὼν πραγματικοῦ κόσμου χαρασσομένη εἰς τὴν διάνοιάν μας» καὶ ὅτι ἡ εἰκὼν δύναται νὰ γίνῃ ἐντελὴς ρυθμιζομένη, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ νοῦ, μὲ τὴν πνευματικὴν πραγματικότητα. «Γνῶθι τὴν ἀλήθειαν» ἐξακολουθεῖ νὰ ἐντέλλεται εἰς τὸ ἀνθρώπινον Γένος ὁ Σωκράτης.

Μόνον ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς γνώσεως τῆς ἀληθείας

έξασφαλίζεται ή κοινή εϋημερία. Μόνον υπό τόν δρον του έναρμονισμού μας με τὸ διέπον τήν δημιουργίαν Πνεῦμα, τὰ ἐγκόσμια μεταμορφοῦνται εἰς οὐράνια.

Ἡ σχολή τοῦ Ἀριστοτέλους μαθητοῦ τοῦ Σωκράτους ή περιφρονοῦσα ὅλας τὰς ἀνθρωπινὰς φιλοδοξίας ὀλίγου δεῖν συνετέλει τήν ἐν λόγῳ μεταμόρφωσιν. Θὰ τὸ κατῶρθαι ἐάν ἐγνώριζε τὰς βιονομικὰς ἀρχὰς ἅς γνωρίζομεν σήμερον. Ἀλλὰ ἀείποτε αἱ τέχναι τῶν πολιτευομένων πνίγουν τὰς εὐγενεῖς ὁρμὰς τῶν πολλῶν.

Μετὰ τήν ἀκμὴν τῶν σωκρατικῶν σχολῶν ἐμφανίζεται ὁ Πλάτων ὁ τόσον πλησιάσας εἰς τήν ὀρθήν περὶ Θεοῦ ἀντίληψιν, ὁ πρῶτος διαπιστώσας ὅτι ὁ ὕλικὸς κόσμος εἶνε ψευδαίσθησις ἢ ἀντανάκλασις τοῦ πραγματικοῦ κόσμου, ὅτι ὁ ἐγωισμὸς εἶνε αὐταπάτη καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐξάνει καὶ γίνεται θεός. Ἐτεροι ἀξιοσημείωτοι ὦδε ἀντιλήψεις τοῦ Πλάτωνος εἶνε ὅτι ὑπάρχει ἔνδον φύσις καὶ ψυχὴ τῶν πραγμάτων λαμβανομένων χωριστὰ ἀπὸ τὰς ὀρατὰς ἐξωτερικὰς μορφὰς των, ὅτι τὸ ἀληθῶς εἶναι εἶνε πάντοτε ἀναλλοίωτον ἢ δὲ ἀλλαγὴ εἶνε χαρακτηριστικὸν τοῦ φαίνεσθαι. Ὁ Πλάτων ἀποκαλεῖ ἕξαρσιν τήν περὶ Θεοῦ ἀντίληψιν. Δημιουργεῖν. ἀπλῶς εἶνε συνδυάζειν καὶ συναρμολογεῖν στοιχεῖα ἤδη ὑφιστάμενα.

Ἀτελείωτα θὰ εἶχε τις νὰ εἶπη περὶ τοῦ Πλάτωνος ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ ἐπαναλάβῃ τις τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους λεχθὲν ὅτι ὁ Πλάτων ἀπέδειξε διὰ τοῦ θίου του καὶ τῆς διδασκαλίας του ὅτι ἡ εὐδαιμονία συνίσταται εἰς τήν καλωσύνην. Ἡ οὐσία τῆς καλωσύνης εἶνε ἡ οὐσία τῆς ὑπάρξεως. Καὶ ὁ Μέτερλιγκ προσθέτει ὅτι ὁ Πλάτων εἶχε διάνοιαν ἀκτινοβολοῦσαν τήν θεῖαν ὑπόστασιν ἥτοι ἀγάπην καὶ ἀγνότητα.

Ἡ περιπατητικὴ σχολὴ τοῦ Ἀριστοτέλους ἀποδίδει μεγαλητέραν σημασίαν εἰς τήν Βιολογίαν παρὰ εἰς τὰ Μαθηματικά. Λέγει ὅτι ὁ αἰθὴρ αἰωνίως περιστρεφόμενος προκαλεῖ τὸν ὕλικὸν κόσμον.

Δὲν ἀποκλείει τήν Ὑπερτάτην Σοφίαν ἀλλὰ παρορᾷ ὅτι ὁ αἰθὴρ εἶνε ἀντανάκλασις Αὐτῆς. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης θέλων ἀπαραιτήτως νὰ κατανοήσῃ τήν πραγματικότητα τῶν λεγομένων γεγονότων παρήγαγε τὰς «μεταφυσικὰς» μελέτας του. Συμφωνεῖ δὲ μετὸν Πλάτωνα ὅτι ἡ ἀγάπη

τῆς ἀληθείας εἶνε μήτηρ πάσης ἄλλης στοργῆς, ὅτι ὁ νοῦς εἶνε κατὰ τὸ ἄνω ἡμισυ θεῖος καὶ κατὰ τὸ κάτω ἡμισυ ζωώδης καὶ ὅτι πᾶσα κίνησις εἶνε ἀπόρροια ἀπειρου ἀγάπης.

Ὁ Ζήνων (289 π. Χ.) παραδέχεται ψυχὴν τοῦ Σύμπαντος ἣν ὀνομάζει Ἀρχήν, Πνεῦμα, Λόγον, Φύσιν, Μοῖραν, Ἀνάγκην, Νόμον, Θεόν. Ἡ στωικὴ σχολὴ πρεσβεύει ὅτι ἐπιδίωξις κοινωνικῆς δικαιοσύνης εἶνε ἐπικοινωνία μετὰ τῆς Θεότητος καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει θάνατος, ἀλλ' ἀπλῆ μεταβίωσις.

Θ

Ὁ Μίλων, ὁ ποιητὴς τοῦ «Ἀπολεσθέντος Παραδείσου» βλέπει τὸν πνευματικὸν κόσμον διὰ μέσου τῶν εἰκόνων τὰς ὁποίας παρουσιάζει ὁ ὕλικὸς κόσμος. Τὸν γήινον βίον τὸν ἐξηγεῖ ὡς τὴν σκιὰν τοῦ οὐρανίου βίου. Διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ Σύμπαν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸ περιβάλλον μας, μὴ λησμονοῦντες ὅτι τὰ περὶ ἡμᾶς γεγονότα εἶνε σκιαὶ τῶν πραγματικῶν πραγματικοτήτων. Ἡ σχέσις δηλαδὴ μεταξὺ ἐνὸς γεγονότος καὶ τῆς ἀντιστοίχου πραγματικῆς πραγματικότητος εἶνε σχέσις σκιᾶς καὶ οὐσίας. Ἡ ἀνθρωπίνη χεὶρ εἶνε γεγονός· ἀντίστοιχος δὲ αὐτοῦ πραγματικότης εἶνε ἡ σύλληψις μιᾶς ιδέας.

Αἱ ἐφήμεροι συνθῆκαι ὑπὸ τὰς ὁποίας ζῶμεν εἶνε ἀντανაკλάσεις ἐμμόνων μεθόδων δημιουργίας καὶ οὐρανίων ἀπόψεων. Εἶνε πολυπληθεῖς αἱ αὐθενταὶ ἐφ' ὧν στηρίζω τὰς ἀντιλήψεις ταύτας καὶ ἐξ αὐτῶν σημειῶ ὧδε ὀλίγας: Ρωμ. ἐδ. 20. Ἑβρ. 9 ἐδ. 24, Πλάτων, Ἔρθερτ, Σπένσερ, Ἀμιέλ, Κίγξλεϋ, Δρόμων, Γ. Λεμπόν, Μπράουνιγκ, Μέτερλιγκ, Χώξλεϋ.

Ἡ ἐξήγησις τοῦ Σύμπαντος εἶνε ὅτι ἡ ἀρχέγονός του Οὐσία — ἡ Θεότης — ἐμφυτεύεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐπ' ἀπειρον ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν αὐτῆς ἀναπτύσσεται εὐρυνόμενος καὶ ὑψούμενος ἔσαεί. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε θνητός· εἶνε μέρος τῆς θείας Οὐσίας, καὶ εἶνε ἀπειράριθμοι αἱ τέλειαι ιδέαι τὰς ὁποίας δύναται νὰ εἰσδέχεται ἀπὸ τὴν θείαν πηγὴν ἢ ἀφυπνιζομένη ἀνθρωπίνη διανόησις. Ὅπως εἰσδέχεται ὁ ὀργανισμὸς ὀξυγόνον οὕτω κατ' ἀνάλογον τρόπον ἡ διάνοια ἀντλεῖ

οὐρανόθεν ιδέας. Ἐπίσης, πρὸς τὴν φυσιολογικὴν λειτουργίαν ἀναλογεῖ ἢ συναρμολόγησις τῶν ιδεῶν, ἢ ταξινομήσις αὐτῶν εἰς νέους συνδυασμούς, ἢ κυκλοφορία των καὶ ἢ προκύπτουσα κοινωνικὴ εὐεξία. Αἱ ιδέαι μᾶς ἔρχονται οὐρανόθεν ὁμαδικῶς καὶ ἐξακτινοῦνται δι' ἡμῶν εἰς συνδυασμούς. Ὁρισμένοι διάνοιαι ὀρέγονται ὠρισμένων συνδυασμῶν καὶ συναρμόζουσαι τούτους μετ' ἄλλων παράγουν ὁλόκληρα συστήματα διανοήσεως, ἐπιστημονικά, ποιητικά, μηχανικά, φιλοσοφικά. Οὕτω αἱ οὐρανόθεν ιδέαι αἱ ὁποῖαι εἶνε ἄπειροι πληθύνονται διηλεκῶς καὶ ἐξαπλοῦνται καθ' ὅλην τὴν Γῆν — ἀληθῶς καθ' ὅλην τὴν δημιουργίαν. Πρῶτον λοιπὸν εἰσδεχόμεθα ιδέας, κατόπιν τὰς ἀντιλαμβανόμεθα καὶ τέλος τὰς ἐξακτινοῦμεν.

Πᾶν ὑλικὸν γεγονός ἔχει, ὡς εἵπομεν, τὴν ἀντίστοιχον πνευματικὴν του πραγματικότητα. Δεδομένου ἑνὸς ὑλικοῦ γεγονότος, πῶς γνωρίζομεν εἰς ποίαν πνευματικὴν πραγματικότητα ἀντιστοιχεῖ; Αἱ γενόμεναι ἔρευναι ἀπεκρυστάλλωσαν πολλάς ἀντιστοιχίας, ὡς λόγου χάριν ὅτι τὸ ὑλικὸν γεγονός τῆς βροχῆς ἔχει ὡς πνευματικὴν του πραγματικότητα τὴν ζωοποιουσαν δρᾶσιν τῆς θεότητος ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου (παράβαλε τὸ τοῦ Ἡσαΐα «καταθήτω τὰ ρήματά μου ὡς ὑετὸς καὶ ὡς ἡ δρόσος ἐπ' ἄγρωσιν καὶ ὡς νιφετὸς ἐπὶ χόρτον») προωθοῦσαν αὐτὸν εἰς ἐνσυνείδητον πολλαπλασιασμὸν ἀντιλήψεων. Ἡ χιῶν ἐκπροσωπεῖ τὴν παγίωσιν αὐτῶν. Ἡ χλόη τὸ κάλλος των. Ἡ περὶ τῶν ἀντιστοιχιῶν τούτων συναίσθησις ἔχει πρακτικὴν σπουδαιότητα ἐφ' ὅσον ὁ νοῦς μᾶς παρέχει τὴν δύναμιν νὰ μεταπίπτωμεν ἀπὸ μιᾶς ὑλικῆς καταστάσεως εἰς τὴν ἀντίστοιχον αὐτῆς πραγματικότητα οὕτω κατορθοῦντες ὄντως ἐν θαῦμα. Διότι ἐὰν ἡ ὑλικὴ κατάστασις εἶνε κατάστασις ὀδυνηρά, διὰ τῆς μεταπτώσεως αἴρεται αὐτοστιγμῆι ἡ ὀδύνη καὶ εἰσαγόμεθα εἰς κατάστασιν γηθόσυνον. Ἐπακολουθεῖ τὸ θαῦμα τῆς ἰάσεως, ἢ τῆς ὑπερνήκσεως παντὸς ἐμποδίου (παράβαλε Ματθ. 6, ἐδ. 33).

Ἡ ἀπόλυτος γηθοσύνη εἶνε ὁ Θεὸς καὶ στρέφων τις τοὺς διαλογισμούς του εἰς τὸν Θεόν, ἀρπάζεται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς ἀπολύτου γηθοσύνης, ἀποσπώμενος ὡσεὶ διὰ μαγείας ἀπὸ πᾶσαν κοσμικὴν πικρίαν καὶ ἀλγηδόνα.

Τὸ Σύμπαν δὲν τὸ βλέπομεν ἀρτίως διότι τὸ βλέπομεν μόνον κατὰ τρεῖς διαστάσεις. Θὰ ἦτο ἀρτία ἀντίληψις ἂν τὸ ἐβλέπομεν κατὰ τὰς τέσσαρας διαστάσεις ἐφ' ὧν στηρίζεται.

Τὸ ἄπειρον εἶνε ἡ τετάρτη διάστασις, ἀλλ' αὐτῆς δὲν ἔχομεν ἐπίγνωσιν ὅπως ὄντα ὧν ὁ θίος περιλαμβάνει δύο μόνον διαστάσεις δὲν ἔχουν ἐπίγνωσιν τῆς τρίτης περιοριζόμενα εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ μήκους καὶ τοῦ πλάτους. Τὸ ὕψος εἶνε ἡ τρίτη διάστασις. Ὅποια τις εἶνε ἡ τετάρτη; Ὁ Οὐέλλς λέγει ὅτι τετάρτη διάστασις εἶνε ὁ χρόνος.

Ἀλλὰ θὰ ἦτο ἀκριθέστερον νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ τετάρτη διάστασις εἶνε τὸ πνευματικῶς ἄπειρον καὶ ὅτι ὁ παράδεισος εἶνε ὁ κόσμος τῶν τεσσάρων διαστάσεων. Ὁ Στέδ ἀποκαλεῖ τὴν τετάρτην διάστασιν *l h r o u g h t h* (θρούθ), ἴσως δὲ τὸν ἀγγλικὸν τοῦτον ὄρον (νεολογισμόν δηλαδή) θ' ἀπέδιδεν ἡ ἑλληνικὴ λέξις ἔνδον, δεδομένου ὅτι τὸ ἔ ν δ ο ν εἶνε τὸ πνευματικῶς ἄπειρον καὶ τὸ πνευματικῶς ἄπειρον εἶνε ἔνδον. Ζῶντες εἰς κόσμον τριῶν διαστάσεων λαμβάνομεν πλημμελῆ εἰκόνα παντὸς ὅ.τι ὑπάρχει. Ἐτι πλημμελεστέραν εἰκόνα, δυνάμεθα νὰ φαντάσθωμεν; λαμβάνουν ὄντα ζῶντα ἐν κόσμῳ δύο διαστάσεων. Τοιαῦτα ὄντα θὰ μᾶς ἔβλεπαν ἐπὶ τῇ θάσει μόνον τῶν διαστάσεων μήκους καὶ πλάτους καὶ θὰ ἔδιδαν σφαλερὰν περιγραφὴν περὶ ἡμῶν ὅπως ἡμεῖς δίδομεν σφαλερὰν περιγραφὴν περὶ ὄντων βιούντων εἰς κόσμον τεσσάρων διαστάσεων διότι τὰ βλέπομεν ἐπὶ τῇ θάσει μόνον τῶν διαστάσεων μήκους, πλάτους καὶ ὕψους. Ἡ μαθηματικὴ θεωρία περὶ συσχετισμοῦ καὶ ἰσοροπίας τῶν δυνάμεων εἶνε μία τῶν ἀποδείξεων ὅτι ὑπάρχει τετάρτη διάστασις κατὰ τὰς μελέτας τοῦ διασήμου μαθηματικοῦ Κάλεϋ, εἰς δὲ τὸ σύγγραμμά του «Νέα Ἐποχὴ Σκέψεως» ὁ Χίντων ἐξηγεῖ ὅλα τὰ βιολογικὰ φαινόμενα ὡς μετάθασιν ὄντων ἀπὸ τοῦ κόσμου τῶν τεσσάρων διαστάσεων εἰς τὸν κόσμον τῶν τριῶν καὶ δέχεται ὡς δυνατόν νὰ ὑπάρχουν περίξ ἡμῶν ὄντα τῶν τεσσάρων διαστάσεων ὁρατὰ εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνεπτυγμένην τὴν λεγομένην καθαροβλεψίαν (*clairvoyance*). Εἰς τὸ σύγγραμμά του «Ἱστορία τῶν Μαθηματικῶν» ὁ Καζόρι ἀναφέρει τὸν Ἀμερικανὸν ἀστρονόμον Νιοῦκομθ καὶ ἄλ-

λους ἐπιστήμονας (Κλάϊν, Βερνέζε, Πήρς) διαπιστοῦν-
 τας τὴν ὑπαρξιν τετάρτης διαστάσεως. Ὁ Ρουζ-Βώλ,
 συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου «Μαθηματικαὶ Μελέται» καὶ κα-
 θηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Κανταβρυγίας, λέγει
 ὅτι ἡ παραδοχὴ τῆς ὑπάρξεως κόσμου τεσσάρων διαστά-
 σεων ἐξηγεῖ πολλὰς δυσκολίας τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.
 Ἐναπόδραστον συμπέρασμα προκύπτει ὅτι ὁ πνευ-
 ματικὸς ἄνθρωπος εἶνε ὄν τεσσάρων δια-
 στάσεων ἀόρατον καὶ ἀφθαρτον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀ-
 ρατὸν ὅπερ εἶνε φθαρτὸν (παράβαλε Α΄ Κορ. 15 ἐδ. 44,
 47 καὶ Β΄ Κορ. ἐδ. 1). Ὁ Ἄγγλος Κίγξλεϋ ἀπηχῶν τὸν
 Πυθαγόραν ἀναφωνεῖ: «ὦ νὰ ἔβλεπα διὰ μίαν στιγμὴν
 τὴν ἁρμονίαν τοῦ Σύμπαντος, νὰ ἤκουα ἅπαξ τὴν μουσι-
 κὴν τῶν σφαιρῶν του» καὶ προσθέτει: «οὐδεμία πλέον
 μοῦ μένει ἀμφιβολία ὅτι πᾶν συμμετρικὸν ἀντικείμενον
 εἶνε τύπος κάποιας πνευματικῆς ἀληθείας ἢ ὑπάρξεως».
 Ὁ Γάλλος Γουστάθος Λεμπὸν ἀποκαλεῖ τὸν κόσμον τῶν
 αἰσθήσεων «συνοπτικὴν μετάφρασιν μάλιστα ὄχι πιστὴν
 μετάφρασιν τοῦ πνευματικοῦ κόσμου». «Μίαν ἄλγεθραν
 —λέγει ὁ Χώξλεϋ—διὰ τὴν σπουδὴν τῶν πραγματικοτή-
 των τοῦ Σύμπαντος μᾶς παρέχει τὸ νευρικὸν σύστημα
 χρησιμοποιοῦν τὰς καθημερινὰς ἐντυπώσεις μας ὡς ἄλ-
 γεθρικὰ σύμβολα». Πραγματικότητος τοῦ Σύμπαντος ὁ
 Χώξλεϋ ἐννοεῖ τὸν παγκόσιον νοῦν, τὸ Πνεῦμα, τὴν Ζωὴν,
 τὴν Ἀλήθειαν, τὴν Ἀγάπην, τὴν Ψυχὴν τοῦ Κόσμου, τὴν
 Θεότητα. Πολλοὺς ἠδυνάμην ν' ἀναφέρω οἱ ὁποῖοι κα-
 τὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἐνεβάθουν εἰς τὴν ἀντί-
 ληψιν τῶν ἀντιστοιχιῶν καὶ ἀναλογιῶν μεταξὺ τῶν ὀρα-
 τῶν φαινομένων καὶ τῶν ἀοράτων νοουμένων. Αἱ πλατω-
 νικαὶ Ἰδέαι εἶνε ἴσως ἡ ἀφειτηρία τῆς ἔκτοτε διανοήσεως
 καὶ ὀφείλομεν νὰ τὰς ἀναγνωρίσωμεν ὡς εὕρισκομένας
 ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν νεωτέραν φιλοσοφίαν. Βλέπομεν
 λοιπὸν ἔστω καὶ ἀμυδρῶς, τὸν τρόπον καθ' ὃν τὸ μέγα
 πανόραμα τῆς δημιουργίας προέκυψεν. Ὡς λέγει ὁ σχο-
 λιαστὴς τοῦ Πλάτωνος Κάρπεντερ εἰς τὸ σύγγραμμά του
 «Ἡ Τέχνη τῆς Δημιουργίας», ἡ Ζωή, τὸ εἶναι μᾶς ἀπο-
 καλύπτεται ὡς ἀχανὴς ἱεραρχία δημιουργικῶν αἰσθημά-
 των καὶ διανοημάτων ἀείποτε νέων, ἀείποτε σφριγηλῶν
 ἐκδηλουμένων ἀκατασχέτως ἐκ τῶν ἔνδον καὶ πρὸς τ'
 ἀπέραντα πέρατα τῆς δημιουργίας ἐξακτινουμένων.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. ΚΑΣΙΓΟΝΗ

ΕΡΕΥΝΑ

1927

1. Μωυσείδου, Έπαγγ. κατεύθυνσεις
2. * Σιγούρου, Χαρακτ. Θεοφράστου
3. Γ. Φραγκούδη, Έλλ. προελήματα
4. Μωυσείδου, Γενετ. παιδαγωγική
5. * Ζάχου, Μπετόβεν, με εικόνας
6. * Ρισπέν, Καίσαρ Βοργίας, με εικ.
7. Λούδαρι, Έκπαιδ. - ανθρωπισμός
8. Κασιγόνη, Έπιτυχία στη ζωή
9. Ροΐδου, Αριστοτέλης

1928

10. Ι. Μ. Παναγιωτοπούλου, Πρακτ. κατευθύνσεις αρχ. έλλ. πολιτισμοί
11. Ε. Λαμπαδαρίου, Έο κινηματογράφος και η παιδική ηλικία
12. Καιροφύλα, Καποδίστριας, με εικ.
13. * Κ. Χαριτάκη, Κοινων. υγιεινή
14. Αιμιλιανίδου, Μεταπλεμικός ανθρωπισμός
15. Βαυτιερίδη, Σοφοκλής-γυναίκες.
16. * Βλ. Γαβριηλίδη, Αί γυναίκες
17. Κοραή, Στοχασμοί αυτοσχέδιοι
18. Ι. Μ. Παναγιωτοπούλου, Πλήθη ομάδες, άτμα
19. Κασιγόνη, Έ ευτυχία

1929

20. Έρβανιτάκη, Έψηλάντης με εικ.
21. Καλ. Έλεοπούλου, Έ σύγχρονος πολιτισμός και η εκπαίδευσις
22. Ντυαμέλ, Αποκτήσεις του Κόσμου
23. Άννας Κατσιόρα, Έ εξωσπιτική εργασία της γυναίκας
24. * Δασκαράτου, Οικογενειακά
25. * Αιμιλιανίδου, Κρατ. κηδεμονία
26. Μωυσείδου, Έγκράτεια-Γάμος
27. * Κ. Παπαρηγοπούλου, Διδακτ. πορίσματα ιστορ. έλλ. έθνους, α'
28. Κασιγόνη, Έ απλή ζωή

1930

29. Νιρβάνα, Έ tempo, ό mores
30. Ζωής Φράγκου, Πώς θα μορφώσωμε τον χαρακτ. παιδιών μας
31. Βεκιαρέλη, Έ ζωή σου ζωή μοι
32. Έλεοπούλου, Οι Έλλην. κλασικο
33. * Διδακτ. πορίσματα ιστορίας, β'
34. * Τοῦ ιδίου γ'
35. Άννας Κατσιόρα, Έ υγεία-Έμορφιά-Έθικη
36. Ζανέ, Έ ενεργός ζωή
37. Πετρίδη, « Έ ανατολή-Δύσις »
38. Κασιγόνη, Οι τύποι

Τα σημειύμενα με άστερίσκον είναι διπλά.

1931

39. Πρωτονοταρίου, Έ ηθικη
40. Ζανέ, Χαρακτήρ και άρετή
41. Καλ. Έλεοπούλου, Φεμινισμός και οικογένεια
42. Διδακτ. πορίσματα ιστορίας, δ'
43. Δ. Καλλιμάχου, Θέλησις και ένθουσιασμός
44. Ψυχάρη, Κ. Παλαμάς, με εικόνα
45. * (Έξηνητλήθη)
46. * Διδακτ. πορίσματα, ιστορίας, ε'
47. Σκίπη, Κάτω άπ' το δέντρο της ζωής
48. Κασιγόνη, Το άίσθημα

1932

49. Καμπούρογλου, Έ ιδεολόγος
50. * Διδακτ. πορίσματα ιστορίας, στ'
51. Άννας Κατσιόρα, Έπιστήμη και νομουνισμός
52. Κουζέν, Έθικη συμφέροντος
53. * Κ. Παπαρηγοπούλου, Νέος Έλλητισμός, α'
54. Ροΐδου, Έ ανέκδοτοι σκέψεις
55. * Χρηστομάνου, Σοφοκλέους Άντιγόνη
56. Δ. Καλλιμάχου, Έλλείψεις του έλληνικού χαρακτήρος
57. Κοραή, Πολιτ. παραινήσεις

1933

58. Κισθηνίου, Το πρόβλημα ψυχής
59. Οικονόμου, Οικονομική κρίσις
60. Ξενοπούλου, Κ. Χρηστομάνος
61. Μισιρλή, Έκκλ. μεταρρυθμίσεις
62. * Νέος Έλλητισμός, β'
63. * Τοῦ ιδίου γ'
64. Γιαννιού, Σκέψεις ανθρωπιστοῦ
65. Ι. Π. Παπαδοπούλου, Έ τρίλλα του Δημοκρίτου, με εικόνας
66. * Δασκαράτου, Πολιτικά

1934

67. * Ράσιμ-Πετρίδη, Έ Αραβ. παροιμιαί
68. * Άνδρ. Μιχαλακοπούλου, Ένετία και Βυζάντιον
69. Κωστή Χαριτάκη, Δημογραφία και υγιεινή, με εικόνας
70. * Μανοῦ, Αίγυπτ. δnu. τραγούδια
71. Νέος Έλλητισμός, δ'
72. * Μ. Μωυσείδου, Έυγονική αποστείρωσις
73. * Σάσενμπαχ-Γιαννιού, Έ Μασωνία (ιστορία. δράση, οργανισμός)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 150 - Γ.Δ. 40 - ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ. 12.50 - Γ.Δ. 3.